

DE ONZICHTBARE BIBLIOTHEEK

GENEVIEVE COGMAN

Vertaald door
LIA BELT

WONDERLAND
PUBLISHERS

First published 2015 by Tor, an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers International Limited

Copyright © 2015 Genevieve Cogman

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *The Invisible Library*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 096

NUR 334

www.wonderlandpublishers.nl

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and
similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of
op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

HOOFDSTUK 1

Met soepele, zorgvuldige halen trok Irene de dweil over de stenen vloer heen en weer, terwijl ze in het lantaarnlicht de glans van de natte plavuizen bewonderde. Haar rug klaagde, maar dat was normaal na een hele avond schoonmaken. Wat trouwens hard nodig was. De leerlingen van Prins Mordreds Particuliere Jongensacademie sleepten net zo veel smurrie en derrie mee naar binnen als elke andere groep tieners. Naast klassikale lessen in de duistere kunsten, militaire geschiedenis en alchemie gingen ze immers ook naar buiten voor strategische vechtkunst, duelleren, sluipmoord in het open veld en rugby.

De klok in de studeerkamer sloeg het kwartier. Nog vijfenveertig minuten tot het middernachtsgebed. Door weken van ervaring – en ook door haar eigen kostschoolherinneringen – wist ze dat de jongens geen tel eerder dan per se noodzakelijk zouden opstaan. De meesten zouden zich om kwart voor twaalf hun bed uit slepen en zich met haastig aangetrokken kleren en amper gekamd haar naar de kapel te begeven. Dat gaf Irene dus nog dertig minuten voordat er iemand in beweging zou komen.

Dertig minuten om een boek te stelen en te ontsnappen.

Ze zette haar dweil in de emmer, rechte haar rug en nam even een momentje om zich uit te rekken en met haar knokkels haar onderrug te masseren. Soms moest je je bij undercoverwerk voor de Bibliotheek voordoen als rijke societyfiguur. Dan verbleef je in dure hotels en landhuizen, kleeedde je je in de nieuwste mode en at je haute cuisine van borden met een gouden randje. Maar soms werkte je maandenlang aan het opbouwen van een identiteit als hardwerkende dienstbode. Dan sliep je op zolder, je kleeedde je in een eenvoudige grijze wollen jurk en at dezelfde kost als de jongens. Inmiddels hoopte ze wel dat bij haar volgende opdracht het ontbijt niet uit eindeloze hoeveelheden haver-moutpap zou bestaan.

Twee deuren verderop in de gang was Irenes bestemming: de Trofeeënkamer. Hier bewaarde Huis Turquine de gewonnen wedstrijdbekers, kunstzinnige prijzen en presentatiemanuscripten.

Een van die manuscripten was haar doelwit.

Irene was door de Bibliotheek naar deze parallele wereld gestuurd om *Middernachtsrequiems* op te halen, het eerste boek van de beroemde necromantiër Balan Pestifer. Het was naar verluidt een fascinerend, zeer informatief en vrijwel ongelezen werk. Ze had een maand naar een exemplaar van het boek gezocht; de Bibliotheek had niet per se een *oorspronkelijke* versie van de tekst nodig, alleen maar een accurate. Helaas was het niet alleen onmogelijk gebleken om een exemplaar te vinden, maar met haar navraag had ze ook de aandacht getrokken van andere personen (necromantiërs, bibliofielen en griezels). Ze had die dekmantel geloosd en was ervandoor gegaan.

Het was puur toeval geweest (of fijnbesnaarde intuïtie, zoals ze het zelf liever noemde) dat ze in wat correspondentie een terloopse verwijzing opmerkte naar 'heer Pestifers warme herinneringen aan zijn oude school' en dan vooral 'zijn donaties aan de school'. Toen Pestifer dit vroege werk schreef, was

hij nog jong en onbekend. Het was goed mogelijk dat hij in zijn wanhopige verlangen naar aandacht, of gewoon om op te scheppen, een exemplaar van zijn boek aan de school had gedoneerd. (Bovendien had ze al haar andere aanknopingspunten uitgeput. Het was een poging waard.)

Irene had een paar weken de tijd genomen om een nieuwe identiteit te creëren als jonge vrouw van midden twintig met een arm maar eerlijk verleden, geschikt om als dienstmeisje te werken, en vond vervolgens een baan als schoonmaakster. In de grote schoolbibliotheek hadden geen exemplaren van *Middernachtsrequiems* gestaan, dus was ze maar naar het oude kosthuis van de necromantiër gegaan. Tegen alle verwachtingen in had ze het daar gevonden.

Ze liet haar schoonmaakspullen staan en opende het glas-inloodraam aan het eind van de gang. Het zwaaide soepel open: ze had van tevoren de scharnieren gesmeerd. Een koele bries met de geur van naderende regen woei naar binnen. Hopelijk zou ze dit stukje misleiding niet nodig hebben, maar een van de motto's van de Bibliotheek was rechtstreeks geleend van de grote militaire denker Clausewitz: geen enkele strategie overleefde het eerste contact met de vijand. Of in gewone taal: er gaan altijd dingen mis. Wees voorbereid.

Ze snelde terug naar de Trofeeënkamer en deed de deur open. Het licht vanuit de gang weerkaatste op de zilveren bekers en glazen vitrinekasten. Irene nam niet de moeite de grootste lantaarn in de kamer aan te steken, maar liep meteen naar de tweede kast aan de rechterkant, die nog steeds naar de boenwas rook waarmee ze hem eergisteren had opgewreven. Ze opende de deur, pakte het stapeltje boeken dat achterin lag en haalde er een sleets boekje met een donkerpaars leren omslag tussen vandaan.

(Had Pestifer nadat hij het boek naar de school had opgestuurd ijsberend gewacht op feedback van zijn leraren, waarin ze zijn onderzoek prezen en hem succes wensten? Of hadden ze hem een standaardbriefje gestuurd om de ontvangst te

bevestigen, het vervolgens op een stapel andere zelf uitgegeven pronkboeken van oud-leerlingen gegooid en vergeten?)

Gelukkig was het een vrij klein boek. Irene stopte het in een verborgen zak van haar jurk en legde de andere boeken terug om haar sporen te verbergen. Toen aarzelde ze.

Dit was immers een school waar magie werd onderwezen. En als Bibliothecaris had Irene één groot voordeel ten opzichte van alle anderen – zelfs ten opzichte van necromantiërs, Fae, draken of wie dan ook. Het heette de Taal. Alleen Bibliothecarissen konden hem lezen. Alleen Bibliothecarissen konden hem gebruiken. Je kon er bepaalde aspecten van de realiteit mee beïnvloeden. Hij was uiterst nuttig, zelfs al moest het vocabulaire doorlopend worden bijgewerkt, maar helaas hielp hij niet tegen pure magie. Als de meesters van de school een magisch alarm hadden ingesteld om de diefstal van trofeeën te voorkomen, en als dat werkte bij *alles* wat uit de kamer werd meegenomen, dan stond haar misschien een nare verrassing te wachten. En het zou verschrikkelijk gênant zijn als ze werd nagejaagd door een bende tieners.

Irene sprak zichzelf moed in. Ze had dit goed voorbereid. Het had geen zin om nog langer te dralen, en als ze hier bleef staan om alle mogelijkheden te overpeinzen, kwam ze straks nog in tijdnoed.

Ze stapte over de drempel.

Een gigantisch lawaai verbrak de stilte. De latei boven de deur begon te rimpelen, lippen vormden zich in de steen en er klonk een jankend: 'Dief! Dief!'

Irene bleef niet staan om haar pech te vervloeken. Er zouden nu binnen een paar seconden mensen komen. Met een luide kreet dook ze boven op haar emmer met dweil, opzettelijk midden in de onvermijdelijke plas vuil water. Ze kreeg het ook nog voor elkaar om haar scheenbeen tegen de rand van de emmer te stoten, waardoor er echte tranen in haar ogen sprongen.

Een paar oudere jongens in nachthemden en pantoffels

kwamen als eerste de hoek om zetten. Ze zagen er veel te wakker uit om net uit hun slaap te zijn gerukt; ze waren waarschijnlijk bezig geweest met een of andere clandestiene hobby.

‘Waar is de dief?’ riep een donkerharige jongen.

‘Daar is ze!’ riep een blonde, wijzend naar Irene.

‘Doe niet zo stom, dat is een van de bedienden,’ schamperde de donkerharige – dat was dus het voordeel van boeken stelen in vermomming. ‘Jij! Meid! Waar is de dief?’

Irene wees met trillende hand in de richting van het openstaande raam, dat op dat moment hulpvaardig heen en weer zwaaide in de tocht. ‘Hij... Hij duwde me omver.’

‘Wat is hier aan de hand?’ Een van de meesters was gearriveerd. Volledig gekleed en gevolgd door een pluim tabaksrook baande hij zich met een paar vingerknippen een pad door de aanzwellende menigte jonge leerlingen. ‘Heeft een van jullie het alarm geactiveerd, jongens?’

‘Nee, meneer!’ antwoordde de blonde jongen snel. ‘Wij kwamen hier net aan toen hij ontsnapte. Hij is door het raam naar buiten gevlucht! Mogen we achter hem aan?’

De blik van de meester verplaatste zich naar Irene. ‘Jij, vrouw!’

Irene werkte zich haastig overeind, leunde teatraal op de steel van haar dweil en streek een losse haarlok achter haar oor. (Ze kon niet wachten om hier weg te zijn, weer onder een warme douche te kunnen en haar haar in een fatsoenlijke knot te draaien.) ‘Ja, meneer?’ zei ze onderdanig. Het boek in de zak van haar jurk drukte tegen haar been.

‘Wat heb je gezien?’ vroeg hij streng.

‘O, meneer.’ Irene liet haar onderlip trillen. ‘Ik was gewoon de gang aan het dweilen. Toen ik bij de deur van de Trofeeënkamer hier aankwam’ – ze wees er onnodig naar – ‘zag ik licht branden. Ik dacht dat een van de jongheren misschien zat te studeren... dus klopte ik aan om te vragen of ik de vloer even kon dweilen. Maar niemand antwoordde,

meneer. Net toen ik de deur wilde opendoen, duwde iemand hem heel plotseling van binnenuit open, rende de kamer uit en kegelde mij omver.'

Haar publiek, allemaal jongens tussen de elf en zeventien, hing aan haar lippen. Een paar jongere leerlingen trokken een stoer gezicht, alsof zijzelf uiteraard klaar zouden zijn geweest voor zo'n gebeurtenis en de indringer ter plekke bewusteloos zouden hebben gemept.

'Hij was een heel lange man,' vertelde Irene hulpvaardig. 'En hij was helemaal in het zwart gekleed, maar er zat iets om zijn gezicht gedraaid waardoor ik dat niet goed kon zien. Hij had iets onder zijn arm, iets met een doek eromheen. En toen ging het alarm af, en ik riep nog om hulp, maar hij rende de gang al door en ontsnapte via het raam.' Ze wees naar het openstaande raam, de voor de hand liggende – misschien *te* voor de hand liggende? – ontsnappingsroute voor een hypothetische dief. 'Een tel later kwamen deze jongheren aangerend.' Ze knikte naar de eerste twee aangekomen jongens, die zelfingenomen glimlachten.

De meester knikte en streek peinzend over zijn kin. 'Jenkins! Palmwaite! Neem de leiding over het Huis. Laat iedereen teruggaan naar zijn kamer en zich klaarmaken voor de dienst in de kapel. Salter, Bryce, jullie gaan met mij mee om de inventaris op te maken in de Trofeeënkamer. We moeten vaststellen wat er is ontvreemd.'

Er kwamen gedempte protesten van de jongens, die het liefst uit het raam wilden springen om de dief te achtervolgen – of mogelijk eerst de trap naar de begane grond wilden afdalen en *dan* de dief achtervolgen – maar niemand probeerde dat daadwerkelijk.

Irene vloekte inwendig. Een massale achtervolging van een niet-bestaande indringer zou de boel handig hebben verward.

'Jij,' zei de meester tegen haar. 'Ga naar de keuken en neem een kopje thee. Dit is vast een onaangename ervaring

voor je geweest.’ Was daar nou oprechte bezorgdheid in zijn ogen te zien? Of eerder argwaan? Irene had haar best gedaan om een vals spoor achter te laten, maar het feit bleef dat zij de enige in de buurt was en dat er zojuist een diefstal had plaatsgevonden. De meesters hier negeerden de bedienden meestal, maar deze man kon de ongelukkige uitzondering op die regel zijn. ‘Blijf beschikbaar voor het geval we nog vragen hebben.’

‘Natuurlijk, meneer.’ Irene maakte een kniksje, pakte de emmer en dweil en werkte zich door de menigte jongens naar de trap, waarbij ze ervoor zorgde dat ze zich niet verdacht maakte door te snel te lopen.

Het zou twee minuten kosten om naar de keuken te gaan en die emmer en dweil te lozen. Nog een minuut om het Huis uit te komen. Nog vijf minuten – drie minuten als ze rende – om de schoolbibliotheek te bereiken. Het zou kiele-kiele worden.

Het was al een drukte van belang in de keuken, waar de huisbedienden ketels vol havermoutpap klaarmaakten voor na de dienst in de kapel. De huishoudster, butler en kokkin zaten te kaarten en niemand had nog de moeite genomen om na te gaan waar die commotie boven over ging.

‘Is er iets, Meredith?’ vroeg de huishoudster toen Irene binnenkwam.

‘Alleen maar de jongheeren die hun normale zelf zijn, mevrouw. Ik denk dat een van de andere Huizen een grap met ze uithaalt. Mag ik even naar de wasruimte om mezelf te fatsoeneren?’ Ze gebaarde naar de vlekken van vuil water op haar grijze uniformjurk en schort.

‘Maar schiet wel een beetje op,’ zei de huishoudster. ‘Je moet de slaapzalen vegen terwijl de jongheeren in de kapel zijn.’

Irene knikte nederig en verliet de keuken. Nog steeds geen alarm van boven. Mooi. Ze opende zachtjes de deur van het kosthuis en stapte naar buiten.

De kosthuizen stonden in een rij langs de hoofdstraat, met in het midden een plein met de kapel, de aula en – voor haar doeleinden het belangrijkste – de schoolbibliotheek. Huis Turquine was het tweede gebouw, wat betekende dat ze langs slechts één ander huis hoefde, bij voorkeur zonder aandacht te trekken. Niet rennen. Ze mocht nog niet gaan rennen. Als iemand dat zag, zou ze zichzelf verdacht maken. Rustig blijven lopen, alsof ze gewoon voor haar werk op pad was.

Dat ging tien hele meters goed.

Achter haar vloog een raam van Huis Turquine open. De meester die ze eerder had gesproken, boog zich naar buiten en wees naar haar. ‘Dief! *Dief!*’

Irene pakte haar rokken bij elkaar en zette het op een lopen over het knerpende grind. De eerste regendruppels sloegen in haar gezicht. Bij het volgende kosthuis, Huis Bruce, overwoog ze even van haar ontsnappingsplan af te wijken en daar naar binnen te hollen om achtervolgers af te schudden. Haar gezonde verstand wees er echter op dat dat hooguit een paar minuten zou werken...

Het fluitende gekrijs achter haar waarschuwde haar net op tijd. Irene dook op de grond en rolde opzij toen de gargouille omlaag schoot, met zijn stenen klauwen naar haar uitgestrekt. Toen hij miste, brak hij zijn duikvlucht af en zaagden zijn zware vleugels moeizaam door de lucht om weer hoogte te maken. Een tweede gargouille was van het dak van Huis Turquine gedoken en cirkelde om een geschikte aanvalshoek te vinden.

Dit was nou typisch zo’n moment, overpeinsde Irene bitter, dat het heerlijk zou zijn als je necromantiër was, of tovenaars, of iemand anders die de magische krachten in de wereld kon manipuleren om irritante gargouilles uit de lucht te schieten. Ze had steeds haar best gedaan om geen aandacht te trekken, haar dekmantel in stand te houden en geen verwende jongetjes die modder het huis in liepen en hun

mantel nooit ophingen in gevaar te brengen. En wat had het haar opgeleverd? Een aanval van een zwerm gargouilles – nou ja, twee tot dusver, maar dan nog – en waarschijnlijk binnen een paar minuten een massale achtervolging door leerlingen en meesters. *Dat* leverde deugdzaamheid je dus op.

Irene overdacht snel wat ze van de gargouilles wist. De dingen stonden op het dak van elk kosthuis. In de brochure van de kostschool werd er zelfs mee geadverteerd als garantie voor de veiligheid van leerlingen – ASPIRANT-KIDNAPPERS ZULLEN AAN BLOEDERIGE REPEN WORDEN GESCHEURD DOOR ONZE PROFESSIONEEL ONDERHOUDEN HISTORISCHE ARTEFACTEN! Al dacht Irene, nu ze hier een paar maanden had gewerkt, dat eventuele ontvoerders veel meer gevaar zouden lopen door de leerlingen zelf.

Aan de positieve kant (je moest altijd zoeken naar de positieve kant) waren de gargouilles dan wel dramatisch, maar op korte afstand eigenlijk niet erg *effectief*. Aan de negatieve kant, als ze in een rechte lijn wegrende, zou ze een prachtig doelwit van zichzelf maken. Maar terug naar de positieve kant, anders dan al het andere in de wijde omgeving waren de gargouilles van graniet gemaakt, zoals eveneens liefdevol werd beschreven in de brochure.

Ze zou dit zorgvuldig moeten timen. Gelukkig waren gargouilles niet bijster intelligent, dus die zouden bezig zijn met hoe ze Irene konden pakken en niet met de vraag waarom ze zo handig bleef stilstaan.

Ze haalde diep adem.

De eerste gargouille bereikte een geschikte duikvluchthoogte. Hij krijste galmend naar de andere gargouille, en toen suisden ze allebei tegelijk op haar af, met hun grote, gespreide vleugels donker afgetekend tegen de lucht.

‘Graniet, wees steen en lig stil!’ schreeuwde Irene uit volle borst.

De Taal werkte altijd goed wanneer je dingen het bevel gaf om te zijn wat ze van nature waren, of te doen wat ze van

nature wilden doen. Steen *wilde* inert en massief zijn. Haar bevel versterkte slechts de natuurlijke orde der dingen en was daarom het perfecte tegengif voor de onnatuurlijke magie die de stenen gargouilles liet vliegen.

Ze verstarde midden in de duikvlucht, hun vleugels verstijfd, en schoten over haar heen. De eerste sloeg zo hard tegen de grond dat er een krater ontstond. De andere kwam in een schuinere hoek aanzeilen, ploegde een brede groef door het keurig aangeharkte grindpad en botste tegen een van de statige limoenbomen langs de laan. Bladeren dwarrelden omlaag.

Irene had geen tijd om zichzelf een schouderklopje te geven, dus rende ze door.

En toen begon het gejank. Het waren of hellehonden, of tieners, en ze vermoedde dat eerste. Ze stonden namelijk ook in de brochure die heel informatief was over de veiligheidsmaatregelen van de school. Als ze hier ooit nog eens moest komen, kon ze misschien haar diensten als beveiligingsexpert aanbieden. Onder een pseudoniem, natuurlijk.

Een plotselinge rode gloed achter haar wierp haar schaduw voor haar uit en bewees de hellehondentheorie. Oké. Ze had rekening gehouden met hellehonden. Ze kon wel omgaan met georganiseerde magie, ook al kon ze die zelf niet toepassen. Ze moest alleen rustig en beheerst blijven en bij die brandkraan daar verderop zien te komen voordat de beesten haar inhaalden.

Tot de moderne gemakken van de school behoorden ook stromend water en brandblusmiddelen. Brandkranen langs de hoofdweg, dus. De dichtstbijzijnde kraan stond twintig meter verderop.

Tien meter.

Ze hoorde stampende poten achter zich, op volle snelheid, en het gekletter van opgeworpen grind. Ze keek niet achterom.

Vijf meter.

Gehijg, *vlak* achter haar.

Irene dook op de brandkraan af, een zestig centimeter hoge stomp van zwart metaal. Maar nog terwijl ze dat deed, botste er een zwaar, bloedheet gewicht tegen haar rug. Ze dreunde tegen de grond en werd vastgepind. Ze kon haar hoofd net ver genoeg opzijdraaien om het gigantische, hondachtige schepsel te zien dat boven op haar zat. Hij verbrandde haar nog niet helemaal, maar zijn lijf was nu al bloedheet. En ze wist dat hij nog veel, *veel* heter kon worden als hij wilde. Zijn ogen waren gloeiende kooltjes in zijn vurige kop, en toen hij zijn muil opende en zijn kartelige tanden ontblootte, droop er een sliert kokend heet kwijl achter in haar nek. *Doe je best maar*, leek hij te zeggen. *Probeer iets. Geef me een excuus.*

‘Brandkraan, barst!’ schreeuwde Irene.

De hellehond opende zijn kaken wijder in een lome waarschuwing.

De brandkraan ontplofte ongeveer op kniehoogte. Met de eerste krachtige waterstraal vlogen stukken verwrongen ijzer alle kanten op. Irene dacht: gelukkig lig ik op de grond. En tegelijkertijd: dat krijg je van slordig vocabulaire en slechte woordkeuze. Een stuk metaal suisde een paar centimeter boven haar neus door de lucht en knalde tegen de hellehond aan, waardoor die met een jankkreet achterover tuimelde.

Irene had even nodig om zich te herstellen en op te krabbelen. Het water zou de hellehonden vertragen en hun vuur een poosje gedoofd houden, maar ze had verder geen reserveplannen. En ze moest nog steeds naar de schoolbibliotheek. In haar natte jurk en op drijfnatte schoenen liep ze wankelend weg, en toen begon ze te rennen.

De bibliotheekdeuren waren van dik hout met klinknagels. Toen Irene ze openrukte, werd ze overspoeld door warm lantaarnlicht. *Een doelwit voor iedereen die deze kant op kijkt*, merkte haar gevoel voor lijfsbehoud op. Ze strompelde de hal

in en trok de zware deuren dicht, maar er zat slechts één groot slot op en ze zag nergens een sleutel. Ach, die had ze toch niet nodig.

Ze boog zich naar voren en mompelde in de Taal: **‘Slot op de bibliotheekdeur, draai jezelf op slot.’**

Het geluid van de pinnen die in de vergrendelde positie schoven, was zeer bevredigend. Vooral omdat het volgende geluid, een paar seconden later, de zware klap was van een hellehond die aan de andere kant tegen de deur botste.

‘Wat is daar aan de hand?’ riep een geërgerde stem van ergens dieper in de bibliotheek.

Irene had de boel hier eerder al verkend, met een plumeau en boenwas als alibi. Recht vooruit waren de kasten met non-fictie, planken vol boeken over alles van astrologie tot zoroastrisme. Rechts was een kantoortje waar beschadigde boeken werden gerepareerd. Belangrijker nog, dat kantoortje had een *deur*, die zij kon gebruiken om hier weg te komen.

Er klonk nog een klap achter haar. De hoofdingang beefde een beetje onder de charge, maar hield stand.

Ze nam niet de moeite antwoord te geven op de stem die ze had gehoord. Ze klopte het grind van haar kleren en probeerde zichzelf te kalmeren. Daarvoor hoefde ze alleen de sfeer hier tot zich door te laten dringen: het warme lantaarnlicht, de geur van papier en leer, en boeken, prachtige boeken overal waar ze keek.

Nog een klap tegen de buitendeur, gevolgd door boze stemverheffing. Oké, misschien moest ze zich niet *al* te veel ontspannen.

Ze ging voor de gesloten kantoordeur staan en haalde diep adem.

‘Open naar de Bibliotheek.’ Ze gaf het woord ‘Bibliotheek’ zijn volledige gewicht in de Taal en voelde de tatoeage op haar rug wriemelen toen de verbinding tot stand werd gebracht. Daarop volgde het gebruikelijke moment van plotselinge bewustwording en spanning, alsof iets

enorm groots en onvoorstelbaars door de pagina's van haar geest raasde. Het gevoel duurde altijd net een ondraaglijke tel te lang. Maar toen trilde de deur onder haar hand en ging hij open.

Een plotselinge toename van lawaai wees erop dat haar achtervolgers de buitendeur open hadden gekregen. Met een licht gevoel van spijt dat ze geen tijd had gehad om nog andere boeken mee te grissen, stapte Irene snel door de deur. Toen die achter haar dicht klikte, werd hij weer onderdeel van de wereld die ze had achtergelaten. Hoe vaak de mensen daar die deur nu ook openden, hij zou alleen nog maar toegang geven tot het kantoortje. Niemand kon haar hierheen volgen.

Ze was in de Bibliotheek. Niet zomaar een bibliotheek, maar *de* Bibliotheek.

Aan weerskanten verrezen boekenkasten, te hoog en te vol om te zien wat erachter lag. Het smalle gangetje waar ze stond was net breed genoeg om zich doorheen te wurmen. Haar schoenen lieten vochtige afdrukken achter in het stof en ze moest over drie stapeltjes achtergelaten notities stappen terwijl ze zich behoedzaam naar het verlichte gedeelte verderop begaf. Het enige wat ze hoorde was een zacht gekraak ergens aan de linkerkant, onregelmatig en onzeker als het trage slingeren van een kinderschommel.

De benauwde ruimte kwam abrupt uit op een grotere kamer met houten lambrisering en een houten vloer, die Irene niet meteen herkende. De boeken op de planken waren niet handgeschreven maar gedrukt en sommige ervan zagen er moderner uit dan de boeken in de parallelle wereld waar ze net vandaan was gekomen, maar dat bewees op zich niets. Op de vloer en de grote tafel in het midden lag een dikke laag stof, en de computer op de tafel was uit. Er hing een lantaarn aan het plafond, met in het midden een wit kristal dat fel gloeide. In de achterwand bood een erker uitzicht over een nachtelijke straat verlicht met gaslampen, waar de wind

aan de boomtakken trok en ze geluidloos liet buigen en deinen.

Met een zucht van verlichting liet Irene zich op een van de stoelen om de tafel zakken, veegde los grind uit haar haar en haalde het gestolen boek uit haar geheime zak. Het was veilig en droog. Alweer een klus geklaard, ook al had het haar dan haar dekmantel gekost. Ze had de school zelfs een legende gegeven. Glimlachend stelde ze zich voor dat alle nieuwe leerlingen het verhaal zouden horen over ‘De nacht dat Huis Turquine werd beroofd’. De details zouden na verloop van tijd steeds meer worden aangedikt. Uiteindelijk zou Irene een wereldberoemde meesterdief zijn die er in vermomming was geïnfiltreerd, de helft van de leraren had verleid en demonen had opgeroepen om weer te kunnen ontsnappen.

Bedachtzaam keek ze naar het boek in haar handen. Na al die moeite om het te pakken te krijgen, was ze toch een beetje nieuwsgierig geworden. Wat voor grote necromantische geheimen zouden erin staan? Hoe je legers van doden tot leven wekte? Geesten opriep? Hoe je op onnatuurlijke wijze je leven met duizenden jaren kon verlengen?

Ze opende het boek bij het begin. Op de eerste pagina las ze:

Mijn theorie is dat de grotere waarheden die aan leven en dood ten grondslag liggen het best begrepen kunnen worden als een parabel – dat wil zeggen, als een fictie. Het is voor de menselijke geest onmogelijk te begrijpen, laat staan te aanvaarden, welke fundamentele principes de transmissie en terugkeer van zielen bepalen, of de flux van energieën die een lichaam kunnen binden op de lijn tussen leven en dood, in praktische termen: de wetten die anderen hebben besproken, voorgelegd of zelfs bekrachtigd in verhevener teksten over het onderwerp, glippen voorbij de grenzen van dat niveau van begrip waardoor

werkelijke kennisneming en manipulatie van dergelijke noodzaken mogelijk zou worden.

Te veel komma's en overdreven lange zinnen, besloot ze.

Ik heb daarom besloten mijn werk en mijn experimenten, en de inzichten die ik eruit heb gedestilleerd, te beschrijven in de vorm van een verhaal. De lezer mag ervan opsteken wat hij of zij wil. Mijn enige verlangen is om te verklaren en verlichten.

En om te entertainen, hoopte Irene. Ze sloeg de bladzijde om.

Op de ochtend van Peredurs verjaardag kwamen de raven een laatste keer naar hem toe. Hij was nu drie weken in het huis van de heksen en ze hadden hem veel geleerd, maar hij was lang afwezig geweest van het hof van Arthur. De eerste raaf streek neer en nam de vorm van een vrouw aan. Toen het ochtendlicht haar raakte, toonde ze hem de gedaante die hij kende: een verschrompelde oude tang, nauwelijks in staat om het gewicht van haar helm en harnas te dragen. Maar als ze in de schaduw stond, was ze jong en mooi: nog nooit was vrouwenhaar zo zwart geweest of een gelaat zo bleek, of ogen zo betoverend.

'Peredur,' zei ze, 'uit naam van de Dames van Orkney vraag ik je nog één dag langer te blijven. Want mijn zusters en ik hebben in de sterren gevorst en ik zeg je dat als je ons nu verlaat, je voortijdig zult sterven, en dat nog wel bij een dwaze onderneming. Maar als je nog één dag langer bij ons blijft, dan zal je pad vredig zijn en zul je je zuster ontmoeten.'

'Ik heb geen zuster,' antwoordde Peredur.

‘Nee,’ zei de ravenheks. ‘Niet een die je hebt ontmoet...’

Irene sloot het boek met tegenzin. Natuurlijk moest ze het eerst naar Coppelia sturen voor inspectie en evaluatie, maar misschien kon ze het daarna nog eens terugkrijgen.

Er was immers niets mis met nieuwsgierig zijn naar de afloop van een verhaal. Ze was Bibliothecaris, het hoorde bij de baan. En zij verlangde niet naar grote geheimen van necromantie of enig ander soort magie. Het enige wat zij wilde – wat ze altijd had gewild – was een goed boek om te lezen. Achtervolgd worden door hellehonden en dingen opblazen was een betrekkelijk onbelangrijk aspect van het werk. De boeken bemachtigen, dat was waar het *echt* om draaide voor haar.

Dat was ook het doel van de Bibliotheek; voor zover zij wist. Er was geen verheven missie om werelden te redden. Het draaide om unieke fictiewerken op te sporen en die vervolgens veilig te bewaren op een plek buiten tijd en ruimte. Misschien zouden sommige mensen het een bekrompen manier vinden om de eeuwigheid door te brengen, maar Irene was blij met haar keuze. Iedereen die echt van een goed verhaal hield, zou het begrijpen.

En als er geruchten gingen dat de Bibliotheek wel een hoger doel had... Nou ja, geruchten waren er altijd, en zij had missies te voltooien. Irene kon wachten op antwoorden. Ze had tijd.